

Estimat/ada lector/a,

Moltes gràcies pel teu interès en aquesta història. Va ser la primera pedra que va ajudar a la construcció de el projecte *Textes lliures* (2020).

Una proposta que reuneix una sèrie de textos, lliures de propietat intel·lectual que té com a propòsit arribar i estar a l'abast de qualsevol potencial o interessat lector/a.

Si us plau, pots sentir-te lliure d'interpretar, fer aquest text teu en cas vulguis portar-lo "a escena" o desenvoluparlo en qualsevol llenguatge audiovisual, i clar, de visitar la plataforma web www.textoslibres.com on trobaràs moltes eines que podrien ajudar-te a nodrir i construir les imatges que puguin crear-se al teu cap al llegir el text.

Sense cap altra notícia, passem a la següent pàgina.

Des de fa un mes, de dilluns a divendres, m'aixeco aviat al matí per veure la meva mare cuinar i així aprendre a fer-ho quan estigui sola. Prenc nota de tots els seus procediments, cada pàgina és un dia que està dividit en dues parts: ingredients i preparació.

Els folis junts conformen un llibre de receptes que en un futur seran cuinades seguint les circumstàncies territorials en què em trobi en el moment de la preparació. Depenent de si trobo o no els ingredients, de si estic bé o malament de l'estómac, o de si m'agrada sentir més o menys el picant.

Aquest objecte, segueix els mateixos paràmetres de el llibre de receptes, però amagat darrere d'un esquema de guió. És un manual per a la seva adaptació i posada en escena; és de lliure circulació, de múltiples interpretacions, que aniran canviant segons les possibilitats del realitzador/a.

El guió, posseeix un alt contingut biogràfic materialitzat en estructures escenogràfiques que van partir de la selecció i edició de fotografies preses al llarg de la meva vida.

A partir de l'afirmació que dona títol a l'objecte, es proposa al lector/a abandonar qualsevol contingut, suposició prèvia i qualsevol coneixement de guió cinematogràfic per tal de fer un acostament a una nova forma de lectura des de la foscor.

Cal fugir del contingut com si fos una plaga

Escrit per

Olenka Macassi

INTERIOR - ENFOSQUIR

Acompanyat per la foscor i la pols color gris mig del terra de fusta marró, i amb direcció antihorària, un cercle de 6 cm. es mou desesperadament per l'espai enfosquit.

De dreta a esquerra, busca desesperat un lloc on posar-se per un moment, mentrestant, la foscor i el terra pel qual va el segueixen acompanyant.

A la pols la mou l'aire. Es pot veure en alguns moments quan passa per sobre de la llum en forma de cercle que l'aire ve de la dreta, crea remolins, que es desfan en ésser tocats per la lluminositat geomètrica.

La llum no era blanca.

De cop, la velocitat baixa, es comencen a distingir certs detalls de terra de fusta; alguna vegada va ser de color pi, amb petites vetes més fosques que altres i petits buits de la mida del dit d'un nen de 2 anys. El terra va poder arribar a ser un arbre.

La forma, segueix el seu camí i va cada vegada més lent, trontollant cap a l'esquerra mentre va cap avall.

Pren possessió de la velocitat i torna a accelerar un cop més sempre cap avall; ja no es pot veure la pols, no es distingeix entre tanta rapidesa. Només és sentir l'agut so de dues fustes fregant-entre elles, cada vegada semblen estar més a prop.

Una tercera i quarta fusta se sumen, s'arrosseguen, tallant el terra de fusta fràgil que va ser color pi. El cercle segueix baixant, i ja és impossible distingir alguna cosa en el seu camí, es va agradant l'espai, la forma es fa més petita i el camí s'obre.

El cercle es deté, conté dins de si la textura d'una fusta opaca que alguna vegada també va ser color pi. L'espai s'obre i la forma torna a ser protagonista, es fa gran i la foscor perd lloc, ja no hi cap. A l'ésser més gran ens deixa veure més de la fusta, i mentre la recorre, la llum no era blanca.

Va d'esquerra a dreta, traçant línies paral·leles, mentre ens deixa veure lo fràgil que és la fusta, picada, amb esquerdes, sense vetes, no té pols però si molt deteriorament, minúsculs orificis fets per tèrmits, algunes segueixen allà, però la llum les espanta.

El cercle segueix fent-se gran, i la fusta que veiem a través de ell'va augmentant el seu tamany, té un fi, un límit que la curta i li dóna una forma sinuosa, inestable i desproporcionada. El seu contorn puja molt alt i baixa com un pic. Aquí el cercle s'atura, i apunta amb la seva llum.

La llum no era blanca, però va deixar en evidència la presència d'altres possibles contorns i perfils darrere. Les ombres d'una filera d'estructures desalineades irrompien amb les seves diverses formes l'espai.

Des del mateix lloc, la llum es mou suaument cap a l'esquerra. Més contorns i formes s'obrien pas segons les anava tocant la il·luminació.

El cercle acaricia un grup d'estructures discontinues, una darrere l'altra, cap d'elles es toca, formen files desordenades que gràcies a l'ombra podem percebre que la més gran té una mida de 2.50m. Cada contorn és diferent a l'altre, entre pics, relleus, corbes sinuoses i angles rectes, cada estructura és una escenografia (1).

Moltes d'elles de talls gairebé perfectes, no tenen pols, ni esquerdes, tampoc tenen orificis. Semblava que acaben de ser tallades i distribuïdes dins del espai fosc.

Acaba el pane lluminós anant en sentit contrari, en línia recta, on dos grans ombres irrompen, una d'elles, la més gran de totes, té tres lleugers pics; el primer el més ample i més alt, els altres dos estan un més baix que l'altre, amb una reduïda línia de perspectiva.

La llum de l'cercle retrocedeix, topant-se amb el brillant contorn de l'escenografia a la qual pertanyia aquella ombra. La llum no era blanca. Però la fusta era neta, polida, havia estat envernissada, encara es podien veure les pinzellades. Allò que li donava una aparença majestuosa era la forma en què havien estat tallats els seus contorns, es podria potser, entreveure que en algun moment havia sigut cortada amb forma d'una gran muntanya, conformada per terra, fang i pedres, les quals, gràcies al temps i al clima, es van transformar en minerals de colors sota la influència de l'vermell i el magenta.

A 5.036 metres sobre el nivell de la mar.

(1) Vegeu les peçes: "Sense títol. (Escenari 1 i 2)" del exposició "Els déus no són a la natura" de Raúl Silva al ICPNA (Centre Cultural Peruà Britànic) de Sant Miguel (Lima, PE) a l'agost de l'2019.

Quan la llum decideix baixar, acaricia la muntanya guardant dins el cercle que emana la llum la brillant textura color pi, clara malgrat el vernís. El cercle s'apropa al límit dret de l'escenografia mentre segueix baixant, es veuen alguns buits molt ben fets, com tallats amb unes tisores quan es doblega un paper, la muntanya va tenir alguna vegada neu, abans de ser absorbida pel magenta i el vermell.

Ja gairebé arribant a terra el cercle de llum es troba amb una llarga taula de fusta enganxada a l'estructura, un llistó la sosté i permet que tota l'escenografia es mantingui dempeus. Al llistó el sosté altre llistó, però a terra, formant un triangle a la meitat. La llum no era blanca, però es mou amb rapidesa cap a l'esquerra i descobreix la mateixa fusta enganxada però sostinguda per un altre llistó, formant un altre triangle a la meitat.

El paisatge és sostingut per un grup de 7 llistons, cadascun forma la fracció d'un triangle equilàter, estable, inalterable i gruixut, capaç de sostenir l'escenografia més gran de tot l'espai.

Seguint el mateix mecanisme, la circumferència, s'allunya de forma violenta, augmenta considerablement la seva mida.

La llum no era blanca.

Va en sentit contrari, sempre prop a terra ple de pols de color gris mig, i en perspectiva divisa una multitud de triangles fets per llistons, llistons sobre llistons; i al mateix temps, una enorme quantitat d'estructures corpòries, sinuoses, tallades en múltiples formes. Un paisatge artificial compost per capes longeves i ufanoses, que no es toquen, però que formen camins per estar en diferents distàncies.

Exactament, 33 possibles camins per on algú podria passar, intentant enganyar la foscor que conserva les 21 escenografies.

Al fons, un rectangle crida l'atenció de la llum, les formes d'unes mans, una a cada costat de la figura, el sostenen, alguna vegada dues persones van sostenir un mateix cartell, cap amunt.

Una altra figura, una que casi no es veu a l'estar tan a prop de la foscor, és apuntada pel cercle. Es veu un rectangle gran en vertical, que té a sobre la forma d'un altre rectangle però en horitzontal. Va poder haver estat una porta, una forma d'evitar haver de passar els 33 camins. Però porta a sobre una altra forma en horitzontal, inhabilitant la seva possible funció.

La lluminositat del cercle es mou una vegada més, passa llistons, aixeca una mica la pols de terra, fins que una lleugera agitació en la fusta el deté.

Torna en sentit contrari, l'agitació augmenta, els llistons que estan més a prop a la llum trepiten més fort, la circumferència s'allunya, i es fa més gran.

Mentre augmenta la seva mida, l'escenografia apuntada per la llum s'agita, aixeca pols

al seu voltant. La mà d'un infant es deixa veure en el contorn dret de l'estructura, la baixa amb certa velocitat més a prop a terra. Apareix una altra mà, baixa, fins que les dues s'aturen.

Una lluminosa i tersa pell es cola a la zona de llum.

La llum no era blanca.

INTERIOR - EL PASAT ÉS AQUÍ. PROJECTA LA SEVA OMBRA FOSCA SOBRE EL PRESENT I L'AGITA.

Quan el cercle va tornar a allunyar-se, es va fer gran, i va deixar veure dins la seva lluminositat alguns flocs de cabell. Brillaven segons es movien en l'espai, hi havia vent i canviaven de color dins de la figura geomètrica. La llum es mou i un rostre apareix. No li molesta la forta llum que colpeja la seva cara, al contrari, somriu, mou el coll d'un costat a un altre com si allò que li copegés fos aigua fresca que no ha begut en setmanes.

A la seva front, mai li havia caigut el sol, la llum funcionava com sol sobre la seva cara. Arrugava el seu nas, com si alguna cosa li piqués, somreia, les seves galtes s'inflaven, mentre tocava el grup de llistons que tenia més a prop a ell.

La seva cara rodona feia que les seves poblades celles ressaltessin per sobre de qualsevol part del seu cos que la llum era capaç de tocar. A sota dels cabells de les celles, no hi havien ulls, només pell per sobre d'ells, ni rastre de visió. La pell que els cobria era igual que la de la resta de la seva cara, excepte de la de les seves galtes, de to vermellós, que estaven a prop de barrejar-se amb les múltiples pigues del seu nas.

Sense visió, gaudia més de la llum que rebia, sense cap objecció estrenyia un dels llistons que tenia a prop a la seva cama dreta, mentre les tenia flexionats. Les estira, i aquestes surten del territori tocat per la llum, les apropa al llistó i s'aferra a aquest com si fos l'únic de la filera. Passa per sota, aixeca els seus braços, somriu, es balanceja, passa l'altra cama pel medi triangle que formen el grup de llistons, es balanceja, somriu, la llum ho segueix i percep tots els seus moviments dins de si.

La fusta que alguna vegada va ser color pi, però no sembla desestabilitzar-se, és fort, si hagués arribat a ser un arbre, hauria estat d'aquells alts que tapen el sol dels vianants de la capital, aquells que es envaeixen amb llumets de Nadal.

L'infant no deixa de balancejar-se, passa d'un llistó al grup de la dreta, sempre en la mateixa estructura, la més forta, la més gran, aquella que els seus perfectes tres pics formen contorns sinuosos, tallats tan perfectament que es veuen les formes de les petites roques que conformen aquella muntanya plena de minerals vermells i magentes, molt lluny de la mar.

A 5.036 metres.

Mentre la llum acompanya el nen, l'escenografia en joc es mostra més estable que qualsevol en tot l'espai enfosquit, fins i tot si les altres no estan sent tocades per cap element de vegades la llum les toca, i les violenta només per apuntar-les, deixant en evidència les seves esquerdes i els racons corcats pels insectes.

La llum no era blanca, però encara així la pell sota les celles de l'infant no deixava

de brillar, és la mateixa que li cobreix els ulls. Mentre s'enfila i acaricia la fusta s'aferra a ella, fins i tot sabent que no està lluny de terra, ni a a 5.036 metres, la deixa només per passar-se a un altre llistó, somriure mentre ho fa i balancejar-se.

Amb els peus descalços s'empeny a si mateix, està de cap, rebent la llum a tot el rostre, somriu, intenta enfilat més amunt, quan ho va aconseguir se sosté amb les mans i les cames, els dits dels seus peus pressionen contra la fusta, ell s'estira i comença a saltar de llistó en llistó. Sembla que al mig de cada un hi ha un gran llac, profund, a què ell no vol caure.

La llum s'engrandeix, el paisatge i les ombres de l'escenografia pinten les altres, ja gairebé ni es veuen, totes s'amaguen sota la importància d'aquesta.

Estira les cames per no haver de saltar i se sosté amb l'ajuda de les seves mans. El seu menut cos, i la roba que el cobreix fan que no senti fred, i que per això somrigui.

Trepitja amb els seus peus descalços el llistó, la llum apunta a la seva dreta, i ell prenent impuls salta cap a la dreta, aixeca el cap, la pell que cobreix els seus ulls busca la llum emanada per la circumferència, movent la cara d'un costat a un altre. És capaç de seguir a llum sense mirar-la.

Ja en una altra escenografia, perd una mica l'equilibri, es mou d'un costat a un altre al mateix temps que l'estructura que s'agita. Després d'uns segons el moviment s'atura, el nen s'asseu deixa caure el cap a la fusta mentre la seva mà esquerra toca els petits buits de l'estructura.

El nen aixeca el cap amb força, la mou cap a l'esquerra, tot i que no és capaç de sentir absolutament res el so del cruixit del terra l'inquieta.

Una cosa fa que el terra cruixi, que les fustes es toquin i altres s'arrosseguin. El nen intenta baixar, però encongeix les cames, les porta al seu pit i abraça el llistó que té davant seu. Amaga la seva boca darrere del seu braç mentre el soroll augmenta, estira la cama esquerra. No pot escoltar, ni veure, només es guia per les lleugeres agitacions que té l'estructura on es troba.

Amb les seves mans acaricia i estreny un dels llistons que té davant seu. A través del pot sentir-ho tot.

La fusta no només és incapaç de transportar la calor, sinó que també, és un element sensible, que al més lleuger moviment que tingui a prop el repeteix amb més intensitat. El nen oprimeix amb més força el llistó que té a les mans, intenta que no s'agiti tant, però s'agita cada vegada més, és incapaç de mantenir-lo quiet. S'agafa d'un altre, tampoc ho pot contenir, a la part esquerra entre altres dues estructures la llum apunta el cos d'una dona.

La llum no era blanca.

Ella, es fa present dins el cercle de llum amb els braços estirats en línia recta tocant amb la punta dels dits dues estructures paral·leles, una amb cada mà. Intenta recolzar tota la mà a la fusta però no ho aconsegueix, la separació entre elles no la deixa.

Aixeca el cap, apuntant amb la cara cap amunt, i movent-lo de forma circular, mira cap avall. Manté la seva posició mentre el nen la contempla, "mirant-la" sense separar-se del que porta entre mans.

Mirant cap avall, avança, mou els peus lentament, aixecant-los mentre s'acosta a l'estructura on es troba el nen. Ell la sent. Deixa anar el llistó que agafava i es passa a un altre, l'escenografia vibra, es torna a passar a un altre més llunyà d'on està la jove dona, tots dos no són capaços de veure ni sentir-se.

La jove s'atura. Ha sentit alguna cosa amb les seves mans mentre avançava. La seva mà dreta, a l'arribar al final, és a dir, al contorn de l'estructura, al seu final, la toca del tot amb el palmell, una part de la seva mà toca la cara i l'altra la contra cara de l'estructura de fusta.

Trasllada tota la seva mà a l'altra cara de l'estructura, aquella part que la llum mai podrà tocar.

La llum no era blanca.

En moure una mà, mou l'altra i així tot el seu cos, però el deté just abans de tocar l'ombra que projecta la contra cara. Només els seus palmells han penetrat la foscor que projecta l'escenografia.

Totes les estructures de l'espai enfosquit projecten una ombra que s'accentua cada vegada que el cercle les apunta. Ara aquest, que s'havia mantingut gran des de ja fa un temps és capaç d'apuntar a l'infant, a la jove, i a les estructures escenogràfiques que tenen a prop.

La penombra projectada semblava un enorme forat al terra ple de pols, però per tenir ambdues mans ja a l'altra cara i part del seu cos dividit entre la llum i l'ombra, comença a baixar les dues mans movent-les cap endavant i cap enrere.

Per les puntes dels seus dits podia sentir que passaven unes ranures que havien estat tallades en l'estructura, formaven paraules, comes i oracions. Ella s'acosta més a la foscor, el text era més llarg del que podia sentir a través dels seus dits.

Amb els dos braços, i la meitat del seu cos dins de la opacitat recita en veu alta i amb dificultat:

(Estirant les mans i els dits)

Quan el nen era un nen
 caminava amb els braços penjant,
 volia que el rierol fos un riu,
 que el riu fos un torrent,
 i aquell toll la mar.

El cercle obre pas, i banya altres estructures amb la seva llum.

Quan el nen era nen,
 No sabia que era nen,
 per ell tot estava animat,
 i totes les paraules eren un.

Quan el nen era nen,
 era el temps de preguntes com:
 Per què jo sóc jo i no sóc tú?
 Per què jo sóc aquí i no allà?
 Quan va començar el temps i on acaba l'espai?
 És que la vida sota el sol és només un somni?

La jove sent la profunditat de les ranures i intenta encaixar els seus dits en les corbes de les lletres, les llegeix millor ara. Té absolutament tot el seu cos a l'ombra.

(Sona la fusta, s'agita per la pressió dels seus dits)

El que veig, sento i faig olor
 no és només l'aparença d'un món
 davant del món?
 Existeix de veritat el mal i la gent és dolenta?
 Com és possible que jo, el que jo sóc,
 ja no seré més aquest que sóc?

Quan el nen era nen,
 va despertar una vegada en un llit estrany
 i ara ho fa una vegada i un altra.
 Moltes persones li semblaven belles,
 i ara, amb sort, només en ocasions.

Imaginava clarament un paradís,
 i ara amb sort pot intuir-ho.

(MORE)

(CONT'D)

Res podia venir de res,
i ara s'estremeix davant seu.

(La fusta deixa d'agitar-se. Hi ha una pausa)

Al deixar de llegir, el silenci fa que només s'escolti el cruixit de la fusta que el nen té a les mans. La veu ha desaparegut, però ella torna a aparèixer en escena. Surt de la penombra de l'ombra projectada per l'estructura. Obre i tanca les mans mentre camina, ha passat molt de temps des de l'última vegada que va llegir.

En sortir de l'ombra mira lleugerament cap amunt, rep la llum en tota la cara, el nen la contempla molt atent als seus passos. Al veure que ella s'acosta a ell, s'allunya, s'enfila a un altre llistó de la mateixa estructura, es dóna un cop, es raspa la pell, el que sigui per tal d'allunyar d'ella.

No obstant això, la jove va més ràpidament, sembla que llegir el poema ha reforçat la seva presència en l'espai. S'acosta. El nen no pot sostenir-se bé, de la rapidesa amb què s'ha canviat de lloc, ha arribat al final de l'estructura. La jove ha arribat davant seu, posa les seves mans una a cada llistó que troba, apropa el seu cos i toca a l'infant.

Tots dos se senten, i sembla que es miren, la pell que porten a sobre dels ulls sembla una tela que només abriga el que va sota de les seves celles. Sostenint "la mirada" la mà d'ella fa que l'estructura s'agiti, tremola, el nen s'enganxa a la fusta. Mou la seva cara a la dreta bruscament. La llum li fa mal.

La llum no era blanca.

La jove amb la mà sobre del braç de l'infant, el tira cap a ella. Ell cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca i torna a pujar als llistons. Torna al mateix lloc.

Ella torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Ell cau a terra, la pols s'aixeca, ell cau de costat, sobre el seu braç esquerre, intenta aixecar-se i mira les seves mans, estan plenes de pols. S'aixeca i torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella, ell es colpeja amb un llistó. Cau a terra, la pols s'aixeca, mira les seves mans, se sacseja, s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Ell cau a terra, la pols s'aixeca, es mira les mans, el colze esquerre, s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, es mira les mans, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

Ella torna, torna a agafar-li el braç, el tira cap a ella. Cau a terra, la pols s'aixeca, ell s'aixeca, torna a pujar.

El nen no torna al mateix llistó d'on ho ha tret a la força, la jove ho segueix però falla en trobar-lo. Torna a canviar de llistó, avança a un i un altre, sempre en la mateixa estructura, en quedar-se sense camí baixa a terra, busca una altra estructura, els seus peus s'omplen de pols, el cercle el segueix, apuntant amb la seva llum el camí que va fent.

S'atura davant d'una escenografia més petita, acaricia els seus contorns sinuosos, mira cap amunt, i veu que l'estructura té forma d'un petit monticle, el nen s'allunya per apreciar-la millor, però toca amb la seva esquena l'estructura que té darrere.

De totes les estructures en l'espai enfosquit aquesta era la més petita, discreta de mida i forma, tot i que amb deteriorament, els seus llistons intentaven mantenir-se estables, però quan els peus de l'infant passaven prop d'ells, no podien evitar agitar-se.

El cercle projecta sobre de la precària estructura creant-li l'ombra que li pertany, el nen, al veure la penombra tan petita pel que fa a l'escenografia no va pensar dues vegades i va penetrar la foscor d'un salt. La fusta s'agitava mentre el nen, des desde el negre absolut la tocava. Els seus dits van sentir unes petites ranures, els seguia amb les mans, les obria i les tancava, mentre obria la boca per donar un sospir.

(Mentre la fusta s'agita el nen recita)

Quan el nen era nen,
jugava abstret,
i ara es concentra en coses com abans
només quan aquestes coses són la seva feina.

En cada muntanya anhelava
la muntanta més alta
i en cada ciutat anhelava
Una ciutat encara més gran
i encara segueix sent així.

La fusta s'agitava més. La llum es mou cap a la dreta canviant el sentit de l'ombra, les altres també canvien.

A l'moure, la pols que cada penombra guardava és tocat per la llum, es més gris que mai, gairebé blanc.

(L'estructura torna a agitar-se i el nen sospira)

A la copa d'un arbre tallava les cireres emocionat
com encara ho segueix estant,
era tímid davant els estranys
i encara ho segueix sent.
Esperava la primera neu
i encara la segueix esperant.

Quan el nen era nen
tirava una vara com una
llança contra un arbre,
i aquesta encara hi és, agitant-se⁽²⁾.

Al deixar de llegir, la fusta va seguir agitant-se. Ell ja no la tocava.

Lo primer que va tocar la llum va ser la seva mà, al arrossegar-se per terra, va sobrepassar la penombra i va tocar la lluminositat. Fins i tot si es tacava de pols, el nen va treure tot el seu cos a la llum arrossegant-se per terra, intentant fer el menor soroll possible.

Amb tot el seu cos sent tocat per la llum, la jove torna a aparèixer, movent-se amb rapidesa mentre el nen s'atura però la lluminositat ho segueix només a ell. Amb els genolls, mans i cames plens de pols, corre per davant i per darrere de les escenografies, sense caure amb cap llistó, s'amaga en algunes, les més fràgils, que són moltes.

El cercle es fa petit, és de la mida de l'infant. Corre seguint-li el pas tot i moure molt de pressa.

Tots dos s'aturen. Ell entra en una de les ombres, l'estructura s'agita mentre la toca buscant solcs, textos o paraules que pugui llegir, però no troba res. S'agita més fort fins que el nen surt de la penombra i passa a una altra, també la toca i aquesta s'agita, busca ranures però no troba res.

(2) Del poema *Lied Vom Kiedsein* (*Cançó d'infància*) de Peter Handke (Austria, 1942).

Passa a una altra, la toca, l'estructura s'agita, busca ranures i paraules però no troba res.

Passa a una altra, la toca, l'estructura s'agita, busca ranures i paraules però no troba res.

Passa a una altra, la toca, l'estructura s'agita, busca ranures i paraules però no troba res.

Passa a una altra, la toca, l'estructura s'agita, busca ranures i paraules però no troba res.

Passa a una altra, aquesta és bastant més gran, l'estructura s'agita amb dificultat, el nen, busca alguna cosa per sentir però la immensitat d'escenografia fa que trigui més buscant. Ja no s'agita. No troba res.

Passa a una altra, la llum ho segueix, toca l'estructura amb rapidesa, aquesta s'agita, busca ranures i paraules, però no troba res.

Passa a una altra, la llum ho segueix, toca l'estructura amb rapidesa, aquesta s'agita, busca ranures i paraules, però no troba res.

Passa a una altra, la llum ho segueix, toca l'estructura amb rapidesa, aquesta s'agita, busca ranures i paraules, però no troba res.

Agitat, el nen surt de la penombra amb la cara mirant cap amunt, la pell que cobreix els seus ulls li permet sentir la llum a la perfecció. No obstant això, es toca la cara assecant-se la suor, balanceja els braços fins que una figura masculina irromp en el seu camí.

INTERIOR - PORTAR LA HISTÒRIA FINS A LA SEVA FOSCOR SIGNIFICA RESTABLIR EL PASSAT, INCRUSTAR-LO EN L'HORIZÓ DEL PRESENT PERQUÈ HO SACSEGI I EL TRANSFORMI.

El nen el mira, té tota la cara mirant cap amunt, al mateix temps li cau la llum. L'home, mira cap avall, tots dos es miren, encara si tenen aquella pell sobre els ulls, s'acosten mentre ell obre i tanca les mans, el nen segueix movent els seus braços.

L'home toca l'espatlla de l'infant mentre el contempla, el nen sent la mà i la mira movent la cara. Sobre la seva espatlla, fa tant que ningú el tocava, la seva pell només havia sentit fusta aspra, de vegades es punxava amb ella però no li feia mal.

L'adult amb la mà sobre el nen l'aparta del camí, l'apropa més a la llum i ell amb passos llargs camina en línia recta. La llum només segueix a ell.

Camina amb dificultat entre les estructures, al passar entre elles amb el seu cos les agita, de vegades el cercle el perd de vista, només és possible veure-ho per l'agitació que causa al seu pas. A l'caminar, no només mou aquelles escenografies que toca amb el seu cos, sinó que quan el camí s'obre les agita sense tocar-les, aixeca la pols color gris mig per cada trepitjada que dóna.

Un immens cop aixeca una onada de pols que embruta els talons de l'home, fa vibrar el terra, i la llum és capaç de distingir tots els tons de gris que la pols ha deixat en aixecar-se per la caiguda d'una de les estructures.

Una pluja de grisos, a més d'una gran agitació a terra van cridar l'atenció de l'home, qui seguia caminant, al aturar-se pel soroll gira, i amb la cara mirant cap amunt intenta buscar d'on ve el so. Gira el cap de dreta a esquerra, decideix anar per l'esquerra, inclina el seu cos cap endavant mentre camina, posant les seves mans als genolls, segueix caminant.

La llum no era blanca.

Però si circular, sempre ho ha estat seguint, ara s'havia fet més gran, deixant-nos veure gran part de l'espai enfosquit. L'home ha trobat l'estructura a terra, però, no la toca, la sent amb els peus, la trepitja, ajustant cadascun dels seus dits sobre la fusta.

Camina sobre la fusta amb els dos peus, molt a poc a poc, pressionant els seus dits, mossega els seus llavis. Arruga el nas, mossega encara més fort els seus llavis.

Pot sentir els forats de la fusta en la seva pell, alguns són molt grans, semblen acabats de fer pels tèrmits que s'amaguen en la pols.

Segueix caminant sobre el material, mentre un dels seus dits sent un solc llarg, van ser tan ben tallades les lletres, que fins i tot incompletes per la destrucció de l'estructura ell era capaç de llegir-la sense les mans.

(Movent ràpidament el peu dret en sentit circular,
llegeix en veu alta)

A cada muntanya anhelava
la muntanya més alta

(Movent el peu dret a la recerca de l'altra part
del text)

L'home, dóna suport tot el seu pes al peu esquerre, sostenint-se amb aquest, mentre arrossega el dret per la fusta a la recerca d'altres fragments. S'atura. El cercle es fa més petit, només és capaç d'apuntar al seu rostre, no es veu res més.

El que veig sento i faig olor
no és només l'aparença

(Arrossega el peu dret a l'esquerra)

Quan va començar el temps i on acaba

(Encongint els dits dels seus peus per arrossegar
el fragment)

No havien més elements de buscar, només milers de trossos de fusta amb solcs incomplets per la caiguda. Molts d'ells acabaven en punta, eren com cristalls de fusta que l'home per intentar llegir que és el que posaven es tallava. Sentir la fusta per interpretar era causant de dolor. Malgrat seguir sobre la fusta cristal·litzada, els talls que aquesta causava no provocaven la sortida de sang, només tallaven.

L'home decideix caminar sense èxit per les peces que tenia al seu voltant, ja no podíem veure els seus peus, ni les peces, només la llum apuntava a la cara.

La llum no era blanca.

Amb certa incomoditat seguia movent el seu rostre, projectava els moments de dolor que sentia al trepitjar els fragments trencats. La seva cara comença a agitar-se igual que el seu cos, els seus peus estaven intentant reconstruir els fragments, movent-se de costat a costat amb certa desesperació la llum seguia a la seva cara segons es movia.

L'home, amb la cara apuntant cap avall, es mou cap en aquella direcció, desapareixent de la zona ocupada per la circumferència de llum que ho va estar apuntant tot aquest temps. El cercle és al lloc en el qual estava, no intenta buscar-lo ni seguir-lo, només parpelleja 3 vegades.

La llum, movent-se cap a l'esquerra en línia recta acaricia alguns contorns d'estructures que troba en el seu camí, moltes d'elles brillen.

Finalment, la cara d'un home vell apareix dins de la llum, de perfil i amb la cara en línia recta, el cercle s'allunya fent-se més gran, i deixant veure el cos del vell del tot. Lleugerament encorbat, la pell que recobreix els seus ulls és delicada, no té arrugues però la seva fragilitat està en el fet que és la part més clara de la seva cara. Les seves celles blanques es perden en la pell del seu rostre, arrugat, amb una mica de barba, avança lentament, movent els seus prims braços, fregant les seves cames.

Mentre camina somriu, aixeca el seu braç dret i saluda, xiuxiueja algunes paraules. Saluda algú a l'altre costat de l'espai, alçant i agitant encara més el seu braç, accelera el pas.

Al caminar, i sense tocar-les, totes les escenografies que passen pel seu costat comencen a agitar-se, els surten esquerdes que s'expandeixen per tota la fusta, com un got d'aigua a l'congelar-se, el so del material trencant-se no molesta al vell, i segueix caminant.

Mentre s'esquerden altres exploten, altres cauen, els triangles formats pels llistons cauen, volen pels aires mil fragments de fusta a mesura que l'home camina. Totes col·lapsen amb tan sols sentir-lo a prop, algunes es fan pols, i s'esfondren cap avall, en línia recta, com un edifici en un terratrèmol, tot va cap avall.

La llum no era blanca, però s'agita al ritme de les estructures, parpelleja, no pot mantenir la seva grandesa.

La llum s'allunya, el cercle es fa més gran mentre parpelleja cada vegada més lentament. L'ancià canvia de sentit, ja no va en línia recta, volteja a la dreta, en el sentit contrari de les escenografies.

Entre pols i cruixits, el vell segueix movent el braç dret saludant a algú, rient mentre camina, algú ho espera de l'altre costat. Va més de pressa, els remolins de pols que es creen al seu pas augmenten i es fan més grans, les estructures que cauen s'aixequen encara més pols banyant la cara i cos de l'ancià.

L'espai és negre, cobert per una capa de gris. El cercle, ara enorme, mostra absolutament tot l'ambient. Sense deixar rastre, ell avança, baixa la mà dreta, però mantenint apunta amb el seu rostre cap amunt, d'on ve la llum.

La llum no era blanca.

Però el toca, ell baixa la cara, mira al seu voltant, i amb les dues mans es toca la cara, les celles, el front i la boca, traient-se de molt a tota la pols de la cara.

La llum parpelleja tres vegades més. Després, s'apaga.